

TISZTA

Szível

58. évfolyam, I.szám

FÉLELM
K FÉLELM
MEK FÉLE
FÉ

- 2 MÉLYENSZÁNTÓ**
Élet a halál után
All you need is love
- 4 KÉRDEZZ-FELELEK**
Tanárok félelmei
- 8 GÓRCSÓ ALATT**
A haláltól való félelem és a halál más kultúrákban
Temetkezési szokások a világ körül
- 10 KÖZÉPPONT**
Ausztiai terepgyakorlat,
egy potyautas szemszögéből
Alvási paralízis
- 15 TISZTA HANG**
Kenshi Yonezu
- 16 EZT NÉZD!**
Ez tényleg Rólunk szól
- 17 FEJTÖRŐ**
Sudoku
Egyperces fejtörők
- 18 GASZTROVAT**
Vegán babgulyás
- 19 ÍGY ÍRTOK TI**
A gust of youth
A levél és a fa
Elfelejtett eszmék
Koromsötét szoba
Nem szeretem
- 22 KÉPREGÉNY**
- 23 ARANYKÖPÉSEK**

ÉLET A HALÁL UTÁN

Mivel régen az emberek sokkal rövidebb ideig éltek, ezért megannyi elmélet született arról, hogy mi lesz az emberrel, miután meghal. Manapság az embereknek nem kell félniük attól, hogy belehalnak egy megfázásba vagy boszorkányság vádjával máglyán megégetik őket, ezért a legtöbb elmélet elfelejtődött az ilyen dolgokkal kapcsolatban.

Bagu Bálint

MÉLYENSZÁNTÓ

Egyik legáltalánosabb elmélet az, hogy az ember bekerül a mennyországba, ahol nincsenek problémák, minden csodás, leírhatatlanul jó. Persze csak akkor, ha életedben követted az adott vallás intelmeit, mert ha nem, akkor vagy csak szimplán nem juthatsz be a mennyországba, vagy a pokolba kerülsz, ahol az idők végezetéig fogsz szenvedni. Az egyes vallásoknak egyedi módjai vannak arra, hogy hogyan kerül az ember az előbbi helyek egyikére: az iszlámban Munkar és Nakir arkangyalok megítélik a lelket, miután meghalsz, és amit eltemetik a testedet, akkor végrehajtják az ítéletet. Római katolikusoknál Jézus Krisztus mond ítéletet, görög katolikusoknál az angyalok, míg reformátusoknál és evangélistáknál Isten.

Másoknál nincs pozitív vagy negatív túlvilág: a majáknál példának okáért, ha valaki

meghalt, annak a lelke egyesült a kozmoszban a világmindenséggel és az őseivel. Az egyiptomiaknál pedig, csak akkor léphet be a túlvilágba és élhet ott, a halott, ha a testét épségen megőrzik, és épp ezen okból balszamozták be és szárították ki az elhunytak földi maradványait. Az ősi magyaroknál pedig, ha valaki meghalt, akkor egy fehér lovon – amit a testével együtt temettek el – lovagolt el a túlvilágba (akárcsak a dothrakiaknál).

A hinduizmus követői a lélekvándorlásban hisznek, vagyis miután valaki meghalt, azután Jama istenség megvizsgálja, hogy milyen életet élt. Ezután az eredménynek függvényében egy időre a hindu pokolba vagy mennybe küldi az elhunytat, mely idő letele után újjászületik egy új testben, a karma elvei alapján. Azaz ha rossz dolgokat követtél el előző életedben, akkor alantasabb, ha

pedig jókat, akkor jobb testben. A buddhizmus is a lélekvándorlásban hisz, csak ők úgy gondolják, hogy az ember addig-addig fog újjáéledni, amíg meditáció útján el nem érik a nirvánát, az örök megsemmisülést.

Mások abban hisznek, hogy miután az ember meghal, szellemként folytatja a létet. Ezen lelkek nagy tudással rendelkeznek, és néhanapján visszatérnek, hogy megbosszúlják fizikai létük végetérését. Megint mások abban hisznek, hogy a halál után nincsen semmi, csak a nagy üres feketeség.

Mindenki választhat saját elméletet magának a fentiekből, ha akar, de ha valami érdekesebbre vágyik, előállhat egy saját ötlettel és szétterjeszheti barátai között (azért ne próbáljátok bebizonyítani egyik létezés sem).

ALL YOU NEED IS LOVE

Csegi Márta

A cikk eredeti címe „Élni a félelemmel” lett volna, de rájöttem, hogy egy ilyen tág fogalomra nem tudnék választ adni egyetlen cikkben. A cikk írása előtti napon rátaláltam egy különleges John Lennon-idézetre, amely a félelmet a szeretettel szembeállítva mutatja meg. Úgy döntöttem, hogy én is ebből a szemszögből közelítem meg az alapkérdést.

Az idézet így hangzik: „Alapjában véve két fő ösztönző erő létezik: a félelem és a szeretet (szerelem). Amikor félünk, meghátrálunk az élettől. Amikor szerelmeseink vagyunk (szeretünk), képesek vagyunk szenvedéllyel, izgalommal és elfogadással fogadni az élet minden lehetőségét. Először meg kell tanulnunk magunkat szeretni, minden dicsfényünkben és minden tökéletlenségünkben. Ha magunkat nem tudjuk szeretni, nem tudunk megnyitni arra, hogy másokat is szeressünk, és valami újat alkossunk.”

Ez a gondolatmenet **a két érzelmeltétes hatású erőként írja le, a kettő egyszerre nem tud létezni.**

Félelmet akkor tapasztalunk, ha valamilyen bizonyosan vagy feltételezetten veszélyes dologgal, változással kerülünk szembe, ami kimozdíthat minket a komfortos környezetünkől vagy bánthat bennünket. A lelki félelem bezár minket, hogy megőrizze bilingvós világunkat – legalább látszatra – változatlanul. (Érdekes, hogy ezen a ponton tulajdonképpen még be sem következett az, amitől féltünk, hogy hatni fog ránk, mégis valamilyen módon már hatott is ránk.)

A kettős másik része a szeretet, amit nem szabad csak az elcsépelet értelmében venni,

mert amennyire nehezen meghatározható, annyira sok fajtájú és mértékű megnyilatkozása létezik. Lennon ebben az idézetben a szeretet egyik nagyon sajátos típusára utal, az önszeretetre, ami nagyban kapcsolódik az önmagunk felé mutatott őszinteséghez is. Ezt fogom most szeretetként emlegetni.

Félelmeink többsége az önismeretünk-höz, illetve annak hiányához kötődik.

Amikor félünk valamit magunknak beismerni, vagy megmutatni másoknak, hogy nem ugyanazok vagyunk, mint akik szeretnének lenni, védekezésépp inkább egy új, hamis valóságot építünk magunknak. Ezzel bezárjuk magunkat a helyzetünkbe, nem tudunk továbbhaladni. Tulajdonképpen egy kellemesebb valóságért hazudunk.

Minél inkább körvonalazódik önismertünk, annál tisztábban és őszintébben látjuk önmagunkat, önképünket pedig elfogadjuk vagy sem. Amikor az önszeretet képe kezd kialakulni bennünk, akkor találtuk meg azt az eszközt, amely a fentebb megfogalmazott félelmünket orvosolja. Az önszeretethez vezető út nagyon szerteágazó, ami lehet

megalkuvó, elfogadó vagy felfelé törekvő. Az önmarcangoló viszonyulás viszont nem vezet önszeretethez, az önkép elfogadásához. Rájövünk, hogy amitől féltünk, miszerint nem vagyunk olyanok, mint a felállított ideálunk, igazából azért volt olyan félelmetes, mert legyökereztünk tőle és a félelem állapotában nem tudtunk felfelé nőni és kibontakozni.

Az önképünk elfogadásával azonban képesek leszünk ezt újra és újra felismerni, és lassan, új szokásokkal építkezni egy realisztikusabb kép felé. Segítségével türelmesen, lépésről lépésre haladhatunk a ránk rakódott sok-sok félelemből való kinövekedés útján. A félelem mindig itt lesz velünk, mint a gravitáció, mindig húz, és nem tudjuk kikapcsolni. De képesek vagyunk döntésszerűen harcolni ellene, újra és újra elrugaszkozni, egyre jobban, egyre többet.

Önmagunk szeretetét, elfogadását, illetve önbizalmunkat csak magunk építhetjük, de folyamatosan szükségünk lesz a visszacsatolásra, a környezetünk visszajelzéseire, amelyeket a változásunk vagy éppen az állandóságunk vált ki.

MÉLYENSZÁNTÓ

Mindenki szokott félni, ez tény. De többnyire mindenki titkolni próbálja félelme okát, mondván: az milyen gáz, ha félsz, mert akkor gyáva vagy. Pedig semmi szégyellnivaló nincs benne, amit most tanáraink is megmutattak: Ligeti Judit tanárnő és Horváth Kálmán tanár úr beszélt nekünk a félelmeikről.

ELELIVIER

FÉLEELME

IK FÉLEL

MEK FÉL

EELMEK FI

ÉLEELMEK

— — — — —

KÉRDEZZ-FELELEK

TANÁROK FÉLELMEI

Interjú Horváth Kálmán Tanár Úrral

Nyáry Borbála

Gondolom, Önnek is vannak félelmei. Mesélne ezekről nekem?

Tulajdonképpen nincs sok dolog, amitől igazán félnék – egy dologtól iszonyodom jobban, de az inkább rémálomnak nevezhető.

Attól félek, hogy a diákjaim ellenállnak nekem, nem fogadnak szót. Ha esetleg egy-két ember vagy egy kisebb csoport lenne a lázadó, azzal nem lenne akkora probléma, hisz ezt kemény szigorral többé-kevésbé orvosolhatnánk. Ám, ha egy egész osztály fordulna ellenem, nem lenne ilyen könnyű a helyzet. Akkor bizony elgondolkoznék rajta, hogy esetleg leadom az osztályt, tanítsa őket más. Ha már rám nem hallgatnak...

A legjobban viszont attól rettegek, hogy több osztályban tapasztalom az ellenem irányuló el-lenszenvet. Akkor már megfontolnám, maradjak-e a tanári pályán, illetve ebben az iskolában...

Vált már valóra valaha ez a rémálom?

Szerencsére eddig még nem, de nem is látom bármi előjelét a katasztrófának. Azt gondolom, jól kijövök a diákjaimmal, én nagyon kedvelem őket, de úgy vettem észre, ez az érzés kölcsönös. Remélem, a közeljövőben sem kell bárkit keményebb szavakkal helyre tennem.

Interjú Ligeti Judit Tanárnővel

Gondolom, Önnek is vannak félelmei. Mesélne ezekről nekem?

Hát, semmiképp nem szeretném, ha a családtagjaimmal – testvéremmel, nagynénémekkel történne valami baleset vagy betegség. Számomra ők nagyon fontosak, nem szeretném őket elveszíteni.

Persze, ez érthető. És eddig bármikor történt már bármi baleset vagy hasonló rokonaival?

Amikor az édesanyám elhunyt. Akkor nagyon szomorú voltam, hisz' nem akartam elveszíteni. Ilyenkor hiába tudja az ember, hiába fogja fel az eszével a történeteket, a lelke nem tudja feldolgozni. Ezért fáj annyira.

Mit tett az édesanyja halála után, mit kezdett a tudattal, hogy nincs többé?

Természetesen megpróbáltam szembenézni vele. Máshogy nem lehet megoldani, csak ha hagyjuk, hogy fájjon. Gyorsabban túl leszünk rajta. Az élet ugyanúgy megy tovább, a fájdalom hamarosan elmúlik. Persze, hiányzik, de egy idő után a lelked is felfogja, hogy nem jön vissza többé.

Van esetleg bármi más, ami még félelmet vált ki Önből?

Hát, hogy is mondjam, nem is igazán félelem, inkább az álmaimban szoktak megjelenni hasonló képek. A mindennapi stressz okozza, főleg, ha az iskoláról álmodom. Például, hogy egyet említsek, amikor bolyongok az üres folyosón, mert elkéstem az óráról, és tudom, hogy az osztályban már ott van egy helyettesítő tanár, és én is már 10 perce benn kellene legyek. Az a probléma az egészszel, hogy ez elő is fordulhat, akár gyakrabban is, ugyanis eléggé szétszórt vagyok. De szerencsére ritkán álmodom felzaklató dolgokat.

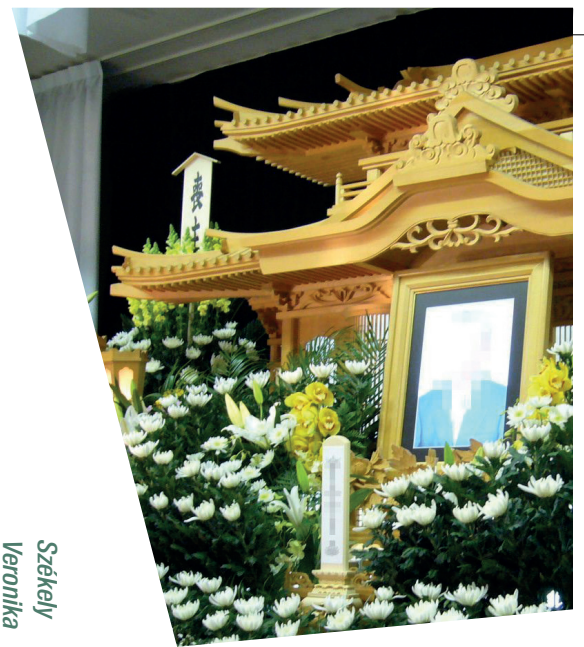
KÉRDEZZ-PELELEK

A HALÁLTÓL VALÓ FÉLELEM

nálunk és más kultúrákban

Miért félünk a haláltól, miért idegenedtünk el tőle ennyire, miközben az élet természetes velejárója? Vannak olyan kultúrák, ahol a halált máshogy fogják fel?

Székelly
Veronika

A XXI. században a halál mint negatív fogalom szerepel a köztudatban. A modern társadalom fél tőle, a halálról beszélni tabutéma. Úgynevezett „haláhtagadó” kultúránk van, sikerorientáltak vagyunk, és ebbe a világképbe nem fér bele a tudat, hogy életünk véges. De mikor és miért változott meg a halálhoz való viszony? Főbb okok közé tartozik, hogy a XX. században az urbanizáció hatására az addig együtt élő családok szeparálódtak, szerkezetük átalakult. Ezelőtt a fiatalok láthatták az időseket megöregedni, majd meghalni, most már csak egy telefon jelzi, hogy „elmúlt”. A halál mára besorult a kórház falai közé. **Furcsa belegondolni, hogy életünk két legjelentősebb eseménye, a születés és a halál intézményes keretek közé került.** A másik fontos ok, hogy a városiasodás előtt a kis falvaknak megvoltak a saját rítusaik a halál kezelésére. A falu minden tagja bekapcsolódott a rituáléba. Ezen közösségek felbomlásával a mi kultúránkból

szinte teljesen eltűntek ezek a tradíciók, a halál értelmetlenné vált, így pedig félelmetessé. Ezek hatására a XX. századra uralkodó szemléletté vált a halál tagadása, illetve elfojtása.

Ám nem minden társadalom olyan, mint a miénk, sok temetkezési és gyászolási szokás, illetve rengeteg kulturális módszer alakult ki a halál kezelésére, különösen a nem keresztény hagyományokkal (is) bíró népeknél. **Sok helyen a szertartások inkább az elhunyt életének ünneplésére szolgálnak, a kultúrák nagyon nagy részében pedig a rituálék célja a halott lelki nyugalomhoz segítése.**

Mexikóban például a Dia de los Muertos, azaz a halottak napi hagyomány az azték időkre nyúlik vissza. Ezen az ünnepen a család és a barátok összegyűlnek, hogy emlékezzenek halottaikra, és segítsék őket a túlvilági útjukon. A sírokhoz viszik az elhunyt kedvenc ételeit, és személyes tárgyait. Ezeknek a hagyományoknak az a célja, hogy kapcsolatot tartsanak a halottal, éppen ezért a mexikóiak halottak napján szomorkodás helyett inkább ünnepelnek.

India hindu kultúrájában, ahol a reinkarnációban hisznek, kicsit mást jelent a halál, mint a mi keresztény kultúránkban, de a gyász mindenképpen egy fájdalmas folyamat. Indiában bevett dolog, hogy az otthonában hal meg valaki, és a hamvasztásig – ami általában a halál másnapján van – ott is marad és ott virraszt a család az elhunytal. Ez teljesen eltér attól a haláltól, ami a mi európai társadalmunkban jellemző, hiszen Indiában egy ember halálakor a családja együtt van vele. Így lehetőségük van a haldoklót és egymást is támogatni. Ezenkívül otthoni körülmények között egyértelműen sokkal jobb meghalni, mint egy kórházban, ami semmi személyeset sem hordoz számunkra. Ha belegondolunk, ez az Indiában a mai napig fennálló szokás nálunk a XXI. században nagyon ritka, és eléggé elképzelhetetlen.

TEMETKEZÉSI SZOKÁSOK A VILÁG KÖRÜL

Mindenki életében eljön az a pont, amikor rádöbben a halál véglegességére akár a saját, akár valaki más halála kapcsán. A halál értelmet tud adni az életnek, de mégis sötéten lebeg felettünk. Ezért van az, hogy félünk tőle, és ezért tiszteljük is egy időben. A világ minden kultúrája máshogy tiszteli meg a halált, máshogy emlékezik az elhunytjaira. Cikkemben ezt a témát szeretném körbejárni.

Varga Flóra

A koporsós temetés a legtöbb nyugati országban ugyanúgy zajlik, mint itt Magyarországon: a gyászszertartáson a hozzátartozók utoljára elbúcsúznak az elhunyttól, majd a koporsót végleg lezárják, és a temetőben kijelölt helyre.

Amerikában egyre jobban terjed az ökotemetés. Ilyen temetés alkalmával az elhunytat biológiailag lebomló koporsóban helyezik végső nyugalomra és sírkő helyett a gyászolók fát ültetnek a sírra. Egy olyan multikulturális országban, mint az Egyesült Államok, sokféle temetkezési szokás jelenik meg és keveredik, de a legelterjedtebb itt is a „standard” európai temetkezés. Persze Európán belül is akadnak az országok között különbségek. **Portugáliában** például nyílt koporsós szertartásoknál szokás csókot adni az elhunytaknak. **Szerbiában**, bár a szertartás nagyban hasonlít a magyarhoz, a halotti menetet kísérők között van valaki, aki egy keresztet visz magával, és neki a hagyomány szerint nem szabad megfordulnia. Ha mégis visszanez, azzal balszerencsét hoz a gyászoló családra. Ha ő hezitál, akkor a lélek is hezitálni fog, és nem fogja itt hagyni a mi világunkat. Eleinte ez a kereszt kerül a sírra, és csak fél év után szabad igazi sírkőre cserélni.

Nem kell Európától messze mennünk, hogy a mienktől eltérő temetkezési kultúrával találkozzunk. A **zsidóság** hagyománya szerint az elhunytat a halál után a lehető leghamarabb el kell temetni; de ez bármennyire hamar is történik meg, az illem úgy tartja, hogy a temetés előtt nem szabad részvéte nyilvánítani, mert ekkor még csillapíthatatlan a hozzátartozók gyásza. A temetésre sokan elmennek, még azok is, akik haragban álltak

az elhunyttal – a halálban minden kiegyenlítődik a zsidók szerint. A halotti menet sokszor megáll, hogy jelképezzék, hogy milyen nehéz az elválás.

A **muszlimok** nem használnak koporsót. Az elhunytat a jobb oldalára fekvé temetik el, arccal Mekka felé. Noha a szertartáson bárki részt vehet, azután a nők és a gyermekek elhagyják a temetőt és a férfiak készítik el a sírhantot.

A **hindu vallásban** a hamvasztásos temetés az elfogadott. A hamvasztást pedig a halált követő 24 órán belül is végzik. A hajadon lányokat vörös, a férfiakat fehér, az idősebb nőket pedig aranyszínű vagy sárga lepelbe burkolják és hamvasztják el. A hamvakat szentelt vízben szórják szét, és agyászolókfehér ruhában jelennek meg, hogy jelképezzék a lélek tisztaságát és békéjét.

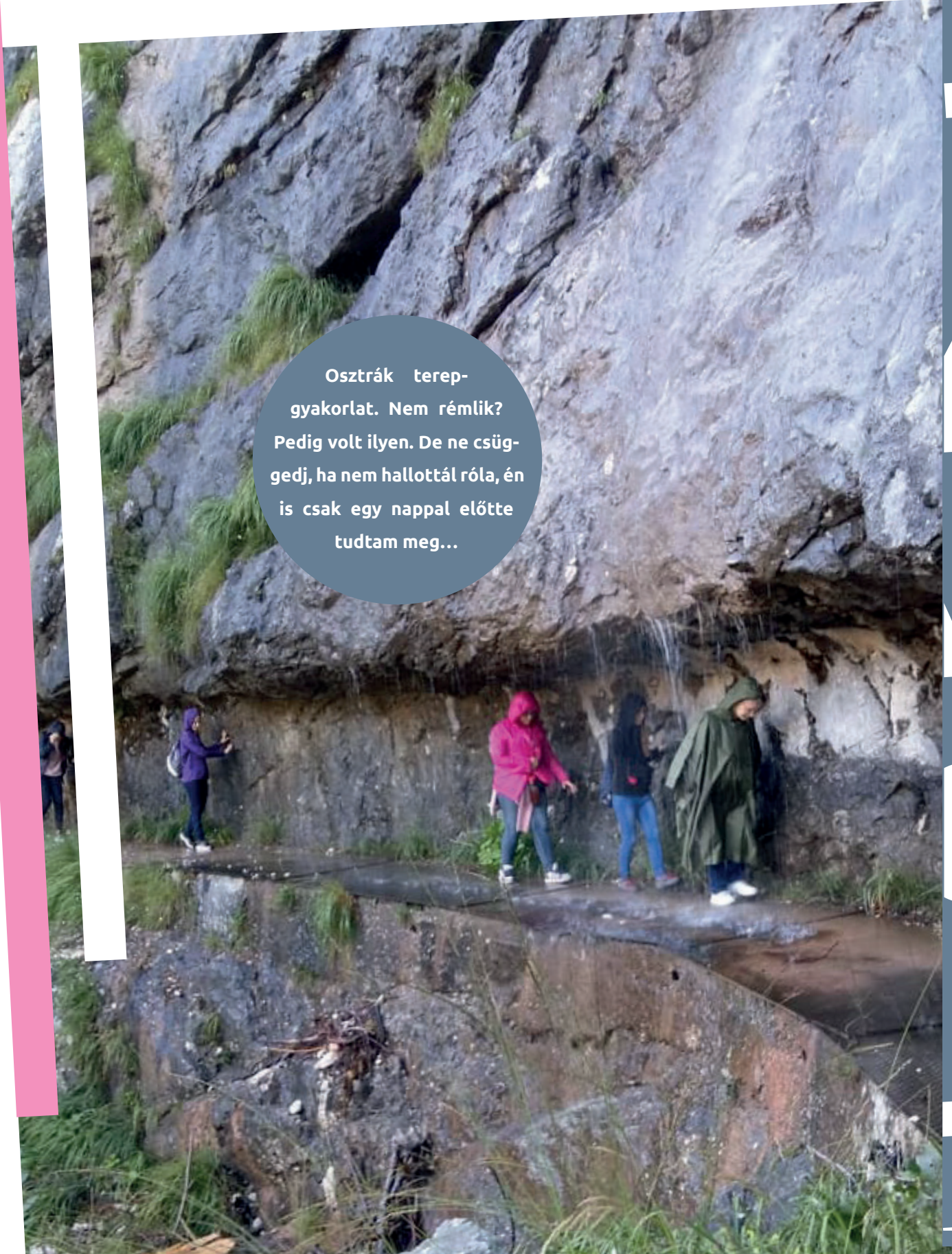
A temetéssel nincs ekkora sietség **Indonéziában**, ahol van, hogy éveket kell várni a temetésre. Az indonéz szertartásában, a Rambu Solo-ban, a temetést egy művészeti bemutató követi, amelyben az emberek énekelnek, táncolnak, majd akár egy bikát is feláldoznak az elhunyt tiszteletére. Az indonéz hite szerint a halott lelke szellemalakul át, de csak akkor érheti el a teljességet ebben a létben, ha a Rambu Solo-t tökéletesen végezték el, sőt, addig nem is tekintik halottnak az elhunytat, amíg a rítust el nem végezték. A szertartás viszont sok pénzbe kerül, ezért telhetnek el évek a temetésig. A család nem akarja megkockáztatni, hogy ne legyen teljes a rokonok lelke a szellemvilágban, úgyhogy inkább várnak, hogy összegyűljön a pénz a temetésre. A **Fülöp-szigeteken** is várnak azzal, hogy

elbúcsúzzanak az elhunyttól. A koporsót nyitva hagyják, a halottat pedig kisminkelik (férfit és nőt egyaránt). Őt napig minden nap tartanak egy kisebb szertartást és az ötödik napon zárják le a koporsót és helyezik az elhunytat végső nyugalomra.

Japánban is a hamvasztásos temetés az elfogadott. Így nincs koporsó a temetésen, úgyhogy itt az elhunyt temetésén egy kép van róla csak kitéve, és azt teszik körbe virágokkal. A virágok elrendezésére általában a család megbíz egy specialistát, és így egészen extravagáns kompozíciók szoktak születni. A hamvasztásban megmaradt csontokat a közeli hozzátartozók egymásnak adják át evőpálcikával, mielőtt végső nyugalomra helyezik azokat. Innen ered a japánoknak az az illemszabályuk, hogy az asztalnál ugyanazt az ételt nem foghatja meg két ember pálcikával – ez ugyanis csak a temetéseken elfogadott. A világ másik végén, **Mexikóban**, a koponya az élet és újjászületés szimbóluma, így azokat a tradíciót követő családok megtartják. Itt nemcsak a búcsú, hanem az emlékezés is kiemelten fontos. A minden évben megtartott, híres halottak napján a családok virágokat és ételmet ajánlanak fel a síroknál.

Más formája van az emlékezésnek és sírok látogatásának is. Mi mécseseket és virágokat viszünk a sírra. A világ különböző részein is elfogadott a virág, de nem mindig ugyanaz – amíg Európában fehér virágokat szoktunk a sírhoz vinni, Mexikóban például a sárga virágok az elfogadottak. Megint más országokban nem tartozik az illembe virágot vinni a sírra. A zsidók kavicsokat tesznek sírjaikra, a buddhista halottak sírjainál pedig füstölőt szoktak gyújtani a hozzátartozók.

Bár a halál minden országban egy és ugyanaz, az nagyon különböző, hogy hogyan tiszteljük, és hogyan emlékezünk azokra a hozzátartozóinkra, akik már nincsenek velünk. A fontos viszont a megemlékezés, úgyhogy mi is álljunk meg egy pillanatra és gondoljunk azokra, akik itt hagytak minket, bárhol is legyünk a világon, és bármilyen nyelven fogalmazzuk meg ezeket a gondolatokat.

Osztrák terep-
gyakorlat. Nem rémlik?
Pedig volt ilyen. De ne csüg-
gedj, ha nem hallottál róla, én
is csak egy nappal előtte
tudtam meg...

AKORLA
TEREPGY
YAKORLA
T TEREP
GYAKORI
LAT TERE
AKORI

KÖZÉPPONT

AUSZTRIAI TEREPPGYAKORLAT, egy potyautas szemszögéből

Szabó Attila

Egy átlagos hétfői nap volt, amikor a véletlen folytán összefutottam a folyosón Sebő Péter tanár úrral, s mintegy beszélgetést kezdeményezve rákérdeztem – az én elmém-ben hetek múlva esedékes – tereppgyakorlat pontos dátumára. Mire ő közölte, hogy az holnap lesz. Enyhe szívrohamom után, a nap további része Bagdi tanárnő és Czimmermann Péter felkutatásával és velük való egyeztetéssel telt. Egy gyors életbiztosításkötés a kémiatanárban, majd egy kulcs hiány miatt több mint 5 órára nyúlt BKK-zás télikabátért és bakkancsért. Az utazás előtti nap izgalmait pedig egy majdnem-lekéssett kollégiumi évnívó ünnepség koronázta meg.

Másnap hajnali keléssel elindult a kába kollégista csapat (Alex, Zsanett és jómagam) Kelenföld felé, ahol találkoztunk a hasonlóan fáradt arcú sorstársakkal. Vettem egy vonatjegyet Tatabányára, mert hát ugye tudjuk, hogy Ausztriába Tatabányán keresztül vezet az út. S ha már amúgy is nyitva volt a tárcám, Gaál Ildikó tanárnővel bemutatkozás gyanánt pénz cserélt gazdát. Így tehát már olajozottá vált a potyautas kirándulása.

A vonat megérkezett, s a déli csapatok egyesültek a Kelenföldi hadszíntérnél az északról érkező osztagokkal. Tatabányán a már egyesült haderő szállítójárművet váltott. A demagóg, kötött pályás MÁV helyett a szabadon száguldó buszokkal szeltük az országutakat a szabadelvű Nyugat felé. A határ környékén persze már esedékesé vált egy „jobbira kanyar”. Így tehát Sváb sógorainkat – ősi magyar szokás szerint – húgyhólyagürítéssel üdvözöltük. S folytattuk utunkat tovább Hallstadt városa felé. A busz-

út okozta lelki leterhelést mindenki más-más módszerekkel próbálta legyőzni. Volt aki olvasott, zenét hallgatott, evett, aludt vagy a szélturbinákkal és legelőkkal tarkított Sváb-földe tájait csodálta. Olyan is akadt, aki vég-ső elkeseredettségében már nem tudván mi mást tehetne, a mellette ülőkkel való beszélgetéshez folyamodott. Minden téma szóba került. A jelentéktelenektől kezdve, mint a pályaorientáció, politikai felelősségvállalás, veganizmus vagy a Föld jövője egészen a fontos témáig, mint, hogy mit reggelizett valaki aznap, vagy hogy kinek a pulcsija tetszik neki.

Az idő teltével Hallstadt egyre közelebb került, míg oda nem ért a buszhoz, amikor is gyorsan leszálltunk, nehogy véletlenül elmenjen mellettünk. Egy rövid, viszont nem hoszszú városnézés következett az idilli településen. Kávégzatás s miegymás, majd amire legkevésbé számít az ember a tökmagevők országában, hogy miközben a Hallstatter pocsolyába lógatja lábikóját, találkozik egy csigaevővel, aki melleleg a sok rizsevőre panaszkodik három paprikaevőnek (gasztrosztereotípek nyelvén). A tóparti lábfgyasztás után találkozott a csoport a bebugyolált templomnál, amit egy félórásra tervezett, azaz négyórás túra követet. Szerencsére azonban bátor és mindenre IS elszánt tanári gárda óvott, védelmezett minket a leterhelő menetelés során. Sőt, még idegnyelvek terén is remekeltek, hiszen az „Achtung! Lebensgefahr!” táblát azonnal lefordították nekünk, ami tudniillik annyit tesz: „Könnyű túraútvonal”. Így tehát vágattunk is előre árkon, bokron, vízesésen, köomláson keresztül

fele. Egyetlen lassító tényező az időjárás helyett a minden második virágnál és kavicsnál történő megállás volt. Mert hát ki tudna egy nebánsvirág, egy fecsketárnics vagy egy vas(III)-vörös kavicsdarab mellett észrevétlenül elsétálni? Bármelyik hétköznapi ember, de nem mink. Ez volt hát az oka, hogy az amúgy negyven perc alatt megtehető séta négy órába telt.

Annabergi szállásunkra érkezve lepakoltuk csomagjainkat és a késői vacsora után már mindenki kellően fáradt is volt, hogy aludni menjen, hiszen a következő nap is sok mindent tartogatott számunkra.

A busz utazásunkat diáktársaim kis előadásai tarkították, amikre – a potyautas kivételével – mindenki jól fel is készült. Egyébként rengeteg kultúrtörténettel, helyi földrajzi sajtóságokkal, alpesi botanikával és közettannal kapcsolatos kis előadás tette az egész tereppgyakorlat során a buszozásainkat érdekesebbé és gazdagították tudásunkat.

A szerdai nap libegőzéssel indult, ahol egy karsztvidék sajátos növénytársulásait figyelhettük meg. Így például láttunk boróka bokrot, amit Borókával együtt le is fotóztunk. Bagdi tanárnő ugyancsak felhívta a figyelmünket a fenyőkkel szimbiózisban élő rizike gombára, ami nem tévesztendő össze a világító tölcsergombával, mely nagyon hasonlít rá, viszont kevésbé ízletes, ellenben mérgező. Sebő tanár úr pedig egy „véletlenül már amúgy is letört” szártalan bábakalácsot metszett széjjel szakácsoshoz illő módon s tálalta fel nekünk a parányi és semmilyen ízlelménnyel nem szolgáló eledelt. Ez után, egy gyönyörű napsütéses réten heverészve

csomagolt ebédünk elfogyasztása közben személyes biológia műszereinkkel mértünk meteorológiai adatokat, mint például UV sugárzás, páratartalom vagy hőmérséklet.

A hegyről leereszkedve a libegőben egy váratlan német nyelvű telefonos gyorstalpalóval lepett meg a tanárnő. Időpontot kellett ugyanis egyeztetni az ásvány múzeummal, ahová menni szerettünk volna. És így vált a potyautasból egyszer csak múzeumi tolmács. A kőzetkiállítás valójában egy úriember (aki körbe is vezetett minket) személyes gyűjteménye. Mind helyi, mind külföldi ritka és érdekes ásványokkal volt teli a kicsi és – a harminc fős társaság miatt – eléggé zsúfolt múzeumocská. A múzeumban természetesen nemcsak báméskodni lehetett, de valutát is lehetett költeni. Így voltak, akik csiga vagy agyvelő alakú kódarabokkal távoztak.

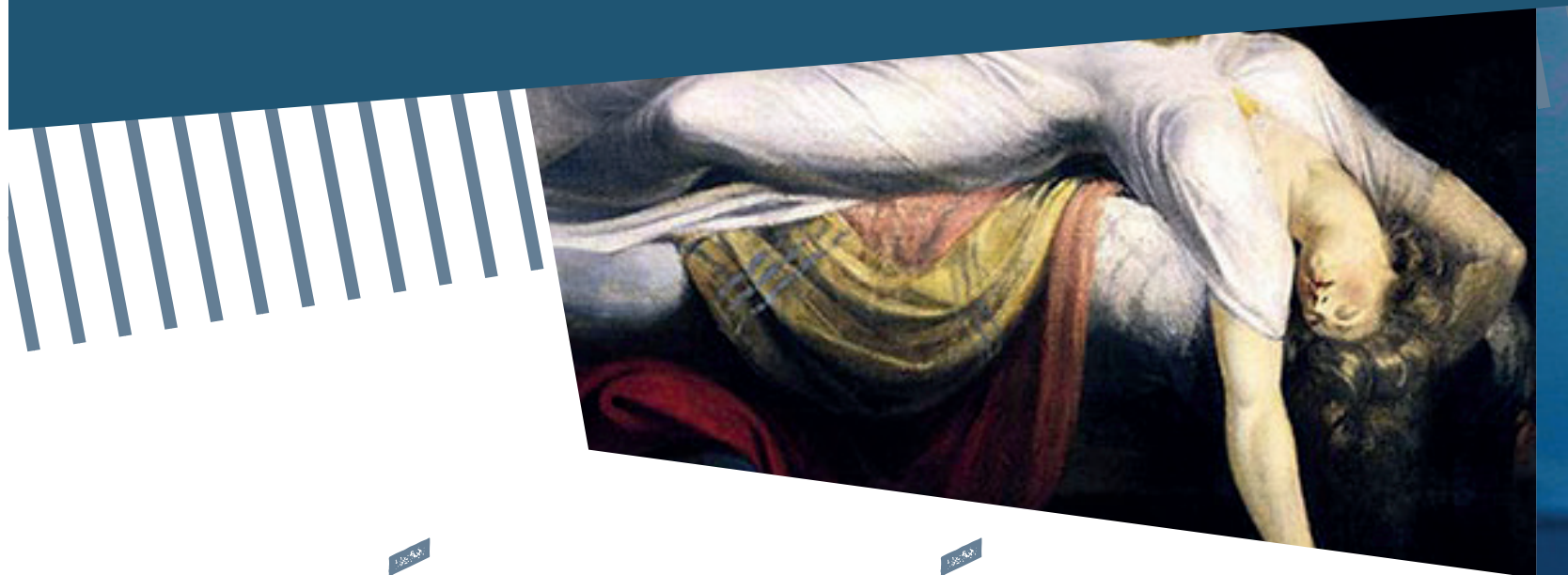
A múzeum után pedig nekiláttunk a Gosau melletti tengerszemek felkutatásának. A dachsteini hegyekkel körülölelt káprázatos kis hegyi tavacsok lenyűgöző látványa magasabbra repítette a képzeletemet, mint a maguk 1000 méteres tengerszint feletti magasságuk. Volt akit persze itt csak a flóra és a fauna vonzott magával. Nekik korpafüvek, sisakvirágok és tözegmohalápok látványa nyújtott végtelen boldogságot. A legelészgető bocik azonban majdnem mindenki szívéből kifacsartak egy csipetnyi örömet. Sebő tanár urat pedig egyenesen az etetési ösztöneinek beindulására készítették. A sógorok tehenei viszont finnyásabbak, mintsem hogy holmi jött-ment magyartól ételt fogadjanak el. Tovább is álltunk hát és hagytuk, hogy a fekete bocik maguk kedvére egyenek és liluljanak. A csapat számos helyen megállt enni, inni, pihenni és persze a festői szépségű tájat kihasználni új borító- és profilképeket fotózni. Még a Sebő házaspárt is sikerült egy közös kép készítésére rávenni. Az idő sajnos amilyen jól, olyan gyorsan is telt. A Nap a hegyek mögé ereszkedve, a levegő hűvössé, lábaink pedig fáradttá válva jelezték, hogy lassan ideje, hogy visszatérjünk szállásunkra. A kitűnően finom vacsora után a különböző témákkal foglalkozó csoportoknak volt még egy kevés idejük felkészülni a pénteki prezentációra.

Másnap szintén egy korai kelés és egy fél nyolc körüli reggeli indított minket útnak, most azonban a Großglockner, Osztrákia legmagasabb hegycsúcsa felé. A hosszú buszutat a már ismertetett módszerekkel tettük élvezetesebbé. A buszról leszállva, a 3000 méteres magasságba és pár fokkal kevesebbe érkezést egy fagyalttal ünnepelem. Majd kisvártatva indultunk is a Ferenc-József magaslat felé. A Pasterze-gleccserhez sajnos nem mentünk el, hiszen az a globális felmelegedés miatt, jócskán visszahúzódott a korábbi évekhez képest, így azt megközelíteni nagyon sok időbe telt volna. Ám így is nagyon jó rálátásunk volt gleccserre. A Karintia és Tirol tartomány határán fekvő Großglockner azonban makacs volt s egyikét szerencsés pillanot leszámítva felhőkbe burkolózva rejtőzködött előlünk. A mormoták viszont annál inkább magamutogatók voltak. A magaslaton kávézással és szuvenírvásárlással töltöttük még egy kis szabadidőt. Visszafele pedig egy autótú mellett geológusainkat gyönyörködtető kőzetismertető pihenőhelyen álltunk meg. A rövid nézelődés után Heiligenlüt felé vettük az irányt. A Großglockner lábánál fekvő település neve is jelzi hírességének

okát. Ebben a városban lévő templomban őrzik ugyanis azt a üvegcsét, amiben a katolikus legenda szerint Krisztus vére található. A városka ugyanakkor a nem zárandoklat céljából érkezőknek is gyönyörű látványt tud nyújtani.

Miután jól kinézelődöttük magunkat visszaindultunk annabergi szállásunkra. S az utolsó előtti nap is gyorsan eltelt. Vacsorázás után egy holdfényes folyóparti séta tette az i-re a pontot az egyébként is remek nap végén. Pénteken, az utolsó napon már minden össze volt pakolva és reggeli után az összes csomag diákostul felkerült a buszra. Egy boltnál még megálltunk bevásárolni a hazaútra, és már indultunk is az Őshaza felé. Illetve még egy utolsó kitérőt tettünk a világörökség részét képező Semmeringi vasúthoz. Természetesen egy kis túrázás itt sem maradhatott el, amit egy Mister X nevű barkóbaszerű játék tett különösen viccessé.

Péntek este Kelenföldre visszaérve utunk teljes volt, de maradandó emlékekkel, élményekkel szolgál mindenki számára. Én természetesen csak egyetlen szemszögből tudtam megírni ezt az élménybeszámolót. Ezért korántsem biztos, hogy mindent sikerült megemlítenem vagy úgy elmondanom, ahogy azt a kísérő tanárok vagy más diákok élték át. Mindenesetre én leírtam az általam átélt terepgyakorlatot. És persze másokat is meglehet kérdezi, ők hogy élték meg ugyanazt a négy napot.

ALVÁSI PARALÍZIS

”Éreztem ahogy az ágyam túlsó oldalán áll, és csendben lenéz rám – írja gingeroblivion szerző a Redditen. De egészen pontosan mi is az alvási paralízis?

Czipritsz
Barbara

Egészen a késő tizenkilencedik századig rémálom néven futott, csak ezután kezdték el a kifejezést kellemetlen álmokra használni. Az alvási paralízis az a jelenség, amely során az „elme” hamarabb ébred fel, mint az ember teste, így a teljesen magánál lévő személy képtelen mozdulni ébredés után. Ilyenkor a többség hallucinál, és ennek következtében leküzdhetetlen félelmet érez.

Régebben démonoknak, ártó szellemek tevékenységének tulajdonították a jelenséget. A képzőművészetekben mellen ülő incubusként szokták ábrázolni, így utalva a gyakran tapasztalt szorultmellkas-érzetre. Az anómáliát már az ókori Egyiptomban is feljegyezték, különböző népek különböző gyógymóddal orvosolták, többek között leborotvták az ember fejét, és vérét vették.

A modern tudomány már magyarázatot talált az alvási paralízisre, de ennek ellenére ez egy felületesen kutatott tudományág. Az alvásnak két fázisa van a REM (*rapid eye movement* avagy a „gyors szemmozgás”) és a NREM (*non-rapid eye movement* avagy

a „gyors szemmozgás mentes”). Ez a kettő kilencven perces ciklusokban változik. A kört a NREM fázis indítja, ez teszi ki az alvás 75%-át, ilyenkor pihen, és regenerálódik a szervezet. Ezt követi a rövidebb REM fázis, amikor álmodunk. Ekkor, hogy az álomban látott tevékenységeket a test ne utánozza le, az agy blokkolja az információ-átadást. Ha ebben a fázisban ébredsz fel, emiatt a blokk miatt nem leszel képes irányítani a tested. Ilyenkor az érintettek többsége „tovább álmodik” és maga köré hallucinálja az álmait. Erre hoztam példaképp egy reddit-es történetet.

„Még régen amikor rá voltam függve az FFXI-re túl sokat játszottam, és kezdtem elhanyagolni az alvást. Egy este frusztráltan mentem el aludni. Egy ideig dobáltam magam, forgolódtam, de egyszer, amikor a jobbjomra fordultam szembe találtam magam egy öreg ember hullájával. Valamilyen hullószőrű, pikkelyes bőre volt. Körülbelül öt

(nagyon hosszú) másodperc után elkezdett eltűnni. Azután, valamilyen idegen jelenléte éreztem kintről. Nagyon korán volt, szóval lassan beszűrődött a reggeli fény. Csakhogy az ég, és a természetes fény hamar elkezdett fakulni, ahogyan ez a... jelenés elkezdett be-mászni a szobámba. Éreztem, ahogy addig nő, és nő, ameddig az ablakom koromfekete nem lett. A tiszta gonosz feketeség elkezdett beszivárogni hozzám. Magamhoz tértem, felpattantam, és azonnal eltűntem onnan. Vízet fröcsköltem az arcomba, hogy abbamaradjon ez az örültség” – meséli a DAFJ nevű felhasználó.

Ezt a népesség közel 50%-a tapasztalja legalább egyszer élete során. Általában nincs szükség semmilyen kezelésre. Kiváltó okok lehetnek például: alváshiány, a változó belső óra, gyógyszerek, PTSD, bipolaritás, és sok más egyéb. Bár, ha megeshet valakivel az teljesen természetes, ennek ellenére egy megrázó élmény tud lenni.

Forrás: <https://www.kochdeinsoedel.com/sleep-paralysis-stories/>
<https://www.welnd.com/sleep-disorders/guide/sleep-paralysiz>

KENSHI YONEZU

Kenshi Yonezu egy japán énekes, aki 1991. március 10-én született Tokushimában. 2009-ben kezdett zenével foglalkozni. Eleinte Vocaloid számokat készített a „Hachi” becenév alatt. Az igazi nevét, avagy az igazi hangját 2012-ben kezdte használni arra, hogy J-pop számokat adjon ki.

Fakstad Anton

Első száma, ami ténylegesen népszerű lett, az a 2009-es „Musunde Hiraite Rasetsu to Mukuro”. Ez több mint egy millió megtekintést nyert el az oldalon, amire akkoriban feltöltötte a zenéit.

A számai egyre népszerűbbek lettek, ő meg elkezdett saját maga által énekelt zenéket is kirakni. Az első nagy albuma, amiben a saját hangja szerepelt, az a „Diorama” volt, és onnantól kezdve még jöttek a további fontos címek, mint a „Peace Sign” vagy az „Orion”. Ezek a mai napig a legnépszerűbb zenéi közé tartoznak.

Kenshi Yonezu-t az teszi érdekessé, hogy milyen tehetséges több aspektusból is. Az összes zenéjét ő maga írta, adta elő, programozta és tökéletesítette. A háttérzenét is ő állította össze, ezért tekintik gyakran az egyik leghetségesebb előadónak. Emelett kiváló

hangja is van. Ami még érdekes tény, hogy az illusztráció világában is megállja a helyét. Például a „Diorama” albumnak a borítóját is ő maga készítette. Illetve az összes videójának ő készítette a klippjét, amikor először kezdett „Vocaloid” zenéket feltölteni.

Mikor először adott ki saját néven számokat, akkor úgy érezte, hogy ő meg Hachi két teljesen különböző előadó, de miután az igazi hangjával előadott számai is szépek lettek, elkezdte a Vocaloid-os zenéi egy részét kiadni ismét, csak ezúttal úgy, hogy ő maga éneklje őket.

A legújabb albuma 2017-ben jött ki. A címe „Bootleg”, és több mint 550 000 példát adott el belőle, és elérte a JPN Billboardon az első pozíciót, bár ezt már az előző albuma is megtette, ami 2015-ben jött ki a „Bremen” névvel. Csak listán lévő pozíciókat

nézve, a legnépszerűbb száma a „Flamingo”. Ez jelenleg 117 millió megtekintéssel rendelkezik Youtube-on.

Kenshi Yonezu a mai napig aktívan készíti zenéit, és erről az is árulkodik, hogy a „Space Shower Music Awards”-on megnyerte az év zenéjét, illetve a legjobb férfi előadó címet, 2019-ben.

Végül sorolnék még pár zenét tőle, amit nem írtam bele a szövegbe, de mindenképpen érdemes belehallgatni: Spirits of the Sea, Lemon, Loser, Haiirotao. Ezen kívül még beszűrnék egy számot, ami nem Kenshi Yonezu kreálása, viszont a stílus olyan, mintha ő írta volna, és egyszerűen túl jó ahhoz, hogy ne említsem: Masaki Suda - Sayonara Elegy.

TISZTA HANG

EZ TÉNYLEG RÓLUNK SZÓL

Az utóbbi években egyre népszerűbbé váltak a sorozatok, szinte mindenki néz legalább egy-kettőt. Mostanra már rengeteg témában találhatunk kedvünkre valót, azonban nekem a személyes kedvenceim a drámák. Ezek közül is szerintem az egyik legkiemelkedőbb a *Rólunk szól*, eredeti címén *This Is Us*.

Kert Melinda

EZT NÉZD

A történet egy család életét követi végig, a szülők gyerekkorától, majd összeismerkedésétől egészen a jelen eseményeiig. A szülők, Rebecca és Jack Pearson hármast várnak, azonban a kórházban az egyik csecsemő halva születik, így egy fekete bőrű kislányt fogadnak örökbe, akit aznap vitt be egy tűzoltó. Emiatt a család életében többször is előkerül a negatív illetve a pozitív megkülönböztetés, a különböző bőrszínű gyerekek miatti rosszsallás a környezetükben, azonban a szülők elképesztő szeretete, támogatása, áldozatkészsége és kitartása túllendíti őket ezeken a problémákon is. Váltakozva látunk jeleneteket a gyerekek kis-korából, tinédzser- és felnőttkorából, valamint még különböző mellékszereplők életéből is. A sok jó emléket és pillanatot azonban

egy tragikus esemény bekövetkezése töri meg: Jack meghal, amikor a gyerekek 17 évesek. A család minden tagja különböző módon próbálja feldolgozni a történeteket, van aki az alkoholt választja, és van, aki inkább a munkába temetkezik. Szinte minden részben van egy pont, ahol elsírhatjuk magunkat, hiszen valószínűleg mindenki talál valamit, amin már ő is keresztül ment, legyen ez párkapcsolati probléma, konfliktus a szülőkkel, vagy egy családtag elvesztése. Ezért is tartom kitérő választásnak a magyar címet is, hiszen ez tényleg „*rólunk szól*”, a mi világunkban, a mi életünkhöz is hasonló történet.

Olyan fontos témákkal is foglalkozik ez a sorozat, mint a vietnámi háború miatt kialakult trauma, a gyász utáni továbblépés, a karrier és a család egyensúlya, az önmegvalósítás, a gyermekvállalás, a kisebbségek elfogadása és saját magunk szeretete.

A színészek fantasztikus teljesítményt nyújtanak, például az örökbefogadott fiút játszó *Sterling K. Brown* alakításáért Golden Globe- és Emmy-díjat is nyert. Idén ősszel már a 4. évadot nézhetjük az NBC jóvoltából, és egyre több mindent megtudhatunk a karakterek életéről, érzelmeiről és aggályairól.

Viszonylag népszerűvé vált már, azonban szerintem még mindig alulértékelt sorozat, és nem ismerik elegendően, így mindenképpen ajánlom azoknak, akik szeretik a megható családi történeteket.

SUDOKU

					2		
			2			3	
2		5	1	9			6
			1	4		6	3
	3					7	
4	2		9	3			
1			6	2	5		9
	6		5				
		4					

8		6					
			6				
			9		3	2	
9		3	2				1
						2	6
			3	4		5	
1				8			
3					7		
		4					

	2	8					
		7	6				
			4		5	9	
						1	7
	4			5			8
	9	3					
		6	1		8		
					2	5	
						3	6

EGY PERCES FEJTŐRŐK

Kannibálok fogságába esett bölcsek

Három bölcs kannibálok fogságába esik. A kannibálok egyetlen lehetőséget adnak nekik arra, hogy megmenekülhessenek. A bölcseket magasság szerint sorba állítják. A leghátsó bölcs látja a másik kettőt. A középső csak a legelől állót látja. A legelső pedig senkit sem. A kannibálok elővesznek 5 sapkát: három feketét, és két fehéret. Bekötik a bölcsek szemét, és mindegyikük fejére adnak egy-egy sapkát, a maradék kettőt pedig eldugják. Ezután bölcsekről leveszik a szemkötőket. A kannibálok mindegyik bölcsöt elengedik, ha bármelyikük meg tudja mondani, hogy milyen színű sapka van a fején. A leghátsó bölcs azt mondja, hogy sajnos nem tudja megmondani, hogy milyen színű sapka van a fején. Ezután a középsőt kérdezik, de sajnos ő sem tudja biztosra megmondani. Végül a legelőt kérdezik, aki semmit sem lát, ő azonban megmondja milyen színű sapka van a fején. Honnan tudta, és milyen színű sapka volt rajta?

Luxusszálloda

Nyikolajnak egy hétre Szentpétervárra kell mennie. Ott sokkal jobb a szállás, mint Visny Volocsokban, de persze drága is. A tulajdonos nem fogadja el fizetségül a rubelt. Nyikolajnak van egy hét szemes ezüst nyaklánc, és abban állapotodik meg a szállodatulajdonossal, hogy napi egy láncszemet fizet a szállásért. A szállodás ragaszkodik hozzá, hogy Nyikolaj minden reggel fizessen, de hogy a lehető legkevesebb kárt tegyék a láncban, az egész ottlakás alatt legfeljebb egy láncszemet szabad szétnyitnia. Hogyan fizet Nyikolaj a tulajdonosnak?

Csere Zsanett

Megoldás:

A leghátsó bölcs csak abban az esetben tudná megmondani a sapkája színét, ha maga előtt két fehér sapkát látna, ekkor a sajátja ugyanis már csak fekete lehetne. Mivel viszont nem tudja megmondani a leghátsó bölcs a sapkája színét, ebből az következik, hogy maga előtt legalább egy feketét lát, és ezt a következtetést a másik két bölcs is le tudja vonni abból, hogy a hátsó nem tudja megmondani sapkája színét. Mármost nézzük meg milyen sapka lehet a legelőn. Ha fehér lenne, akkor középsőn kéne legyen a fekete, de mivel a középső látja, hogy a legelőn fehér van, ezért ő is tudná, hogy rajta csakis fekete lehet, tehát meg tudná mondani a sapkája színét. Mivel viszont nem tudja megmondani, ebből a legelő csak arra következtethet, hogy rajta fekete van. És ha a középső fekete sapkát lát a legelőn, abból valóban nem tud következtetni a saját sapkájának a színére, hiszen az lehet fehér is és fekete is.

Megoldás:

A harmadik szemet kell szétnyitni. Ezzel három részre bomlik a lánc, egy 1 szemesre, egy 2 szemesre és egy 4 szemesre. Az első éjszakaért odaadod az 1 szemes láncot. A másodikért a 2 szemes hosszút, és visszakéred az 1 szemeset. A harmadik után megint oda adod az 1 szemeset. A negyedikért odaadod a 4 szemeset, és visszakéred a másikat kétfőt. A fennmaradó három napon ugyanúgy megy a fizetés, mint az első három. (Egy ilyen problémát meg kellett tudni oldani a hajdani Oroszországban, ha életben akart maradni az ember)

FEJTŐRŐ

VEGÁN BABGULYÁS

Elkészítés

1. Hámozd meg és vágd fel durvára a vöröshagymát, a fokhagymát és a répát. Egy aprító segítségével vágd kis darabokra.

Kert Melinda

2. Tegyel egy nagy serpenyőbe egy kis olajat és tedd bele a zöldségeket. Dinszteld amíg megpuhul.

3. Add hozzá a fűszereket, és egy kis vizet, ha szükséges.

4. Ezután öntsd bele a darabolt paradicsomot, majd a konzervet töltsd meg vízzel és ezt is öntsd bele a serpenyőbe. Alaposan keverd meg.

5. Szűrd le, majd öblítsd le a csicseriborsót és a babot, majd öntsd a serpenyőbe.

6. Ízlés szerint sózd, borsozd, és forrald fel. 15-20 percig alacsony lángon főzd, ha sietsz, vagy főzd tovább egy óráig, hogy az ízek jobban összeérjenek. Ha szükséges, önts még hozzá vizet.

7. Tálald egy szelet kenyérrel, és ízlés szerint bébispenóttal. Jó étvágyat!

Hozzávalók (3-4 adaghoz)

- 1 vöröshagyma
- 2 gerezd fokhagyma
- 1 répa
- 400ml darabolt paradicsom konzerv
- 2 tk őrölt paprika
- 2 tk kömény
- 1/2-1 tk őrölt chili
- 1 csicseriborsó konzerv
- 1 vörösbab konzerv
- Só, bors

A gust of youth

It was a beautiful Autumn day. The weather was a bit cloudy, but cheerful at the same time. The wind was gently blowing the golden leaves around the local park, where a boy named Rin was sitting. He was 15 years old, and just finished school for that day, but the beauty of the sky just reeled him in. With notebook and pen in hand, he sat on the bench not far from his school. The scarf around his neck was lightly dancing to the gusts of wind that caught it. He was wearing a red and black checked jacket, which wasn't zipped up, so the white and blue shirt he was wearing, was visible. His long brown hair flowed, from under the grey knitted beanie on his head, onto the glasses he was wearing. A cup of scummy coffee was set next to him on the bench. He took a sip of it every now and then, but his focus was pinned to his notebook. The blue ink flowed nicely out of his red and gold pen. All the thin lines slowly but surely formed into letters, then into words, and finally, into sentences. He was writing a romance novel, about a shy student, with long brown hair, and his signature Autumn scarf. This boy was in love with another student from his school, but he was too shy to tell her. Yes, Rin was writing about himself. He was also in love with a student from his school, and this was his way of making his thoughts into reality. He wrote them down. He wrote almost everything down, but this girl was the only thing on his mind, so this story was the only thing he ever wrote. He was so focused on his novel, that he didn't even notice that someone sat down next to him. He only noticed when this person said the following: 'Hey. Earth to Rin.' She giggled a bit after muttering that sentence. Her soft voice filled Rin's heart with warmth, but as soon as he recognized it, his blood froze. It was her. Akari. Akari was a gorgeous girl, with dazzling long curly hair, and sparkling blue eyes. Her skin was spotless, but nothing could compare to the best thing about her. And that was her smile. That jaw-dropping smile could make anyone's day a million times better, especially Rin's. 'Oh, sorry. I didn't notice you.'—said Rin, with some shakiness in his voice. 'It's okay. What'cha writing?'—asked Akari in a joy-filled tone. 'Nothing'—said Rin slightly panicked, while swiftly closing his notebook. Akari's smile turned into a smirk, as she yanked the notebook out of Rin's hands. 'No no no no. Please don't. I'm begging you.'—mumbled Rin, but it was too late. Akari was already reading his novel with a grin on her face. Rin buried his face in the palms of his hands, and nervously waited for her reaction. Akari's smirk slowly turned into a touched smile. She asked Rin in a calm manner: 'Is this about you and I?' Rin didn't answer. He was hunched over, and tried to accept the fact, that his biggest secret was now known by someone, and that someone was the last person who should have found out. 'Rin...'—said Akari, in an emotional tone. Rin looked up, and saw that she was smiling sweetly, while a little teardrop slowly ran down her cheek. She grabbed Rin's hands, and pulled him close, then proceeded to hug him tight. Rin hugged her back. They could both feel each other's heartbeat. Nothing got in their way. The only noise around them was the soft whistling from the wind, and the crunching of the dry leaves. Akari was the one to slowly break the hug, but she only moved away with her torso. Her hands were still tied behind Rin's neck. 'I feel the same way about you'—she said while on the verge of bursting into tears. The next thing she did, granted Rin a feeling, that he had never experienced before. She moved closer to him, then stopped for a second, to look into Rin's eyes. This resulted in a love-filled smile as she closed her eyes, and leaned in even more. Only a moment later, their lips touched. They were engaged in a beautiful kiss.

MOHAMED AMINA

A levél és a fa

A Levél magányosan feküdt a poros földön. Már hetek óta nem találkozott senkivel az őszi fülledtségben. Egyszer csak hallani vélte egy lány suhogást. Beleborzongott és egész gerincén remegés futott végig. A suttogás felerősödött és közeledni kezdett hozzá. Egyszer csak megérezte a Szelet. Nem kellett oda néznie, tudta, hogy ez csak ő lehet, az hirtelen a semmiből a Levél mellett termett. Lehajolt és lágy csókot nyomott a Levélre, majd körülölelte. Magabiztosan magához szorította és hevesen csókolta. A Levél már nem vágyott semmi másra. Repült és ezt a Szélnek köszönhette. A Szél jeges fuvallatával szelte a kék eget, ami akár a tenger leghalványabb árnyalata díszelgett felettük. Szél magával vitte a Levelet. Nem volt szíve újra egyedül hagyni. Tudta nem maradhat örökre vele, kis száraz, törékeny teste nem bírta volna sokáig a levegőben való hánykódást úgy, ahogy a Szél. Megállt hát és lerakta az apró lelket oda, ahol, tudta, sosem lesz magányos a Levél. Levél körülnézett és ezernyi hozzá hasonló tarka levelet, fákat és bokrokat látott. Mikor visszafordult Szél már nem volt ott. Levél úgy érezte mindjárt meghasad a szíve. Érezte, hogy egy könnycsepp perdül az arcán és aláhull a poros földre. Nem az ő könnye volt, hanem magáé az Égé. Körülötte szépen lassan mindent elborított az Ég könnye, aki együtt érezve Széllel és Levéllel, elárasztotta a világot kövér vízgyöngyeivel.

SZABÓ ATTILA

Koromsötét szoba

Koromsötét szobában
halkan halványlik egy fény,
s a vörösen pislákoló
cigaretta másik felén

egy fáradt, szeszben fuldokló
életunt, erőtlen egyén
azon gondolkozik, hogy
hogyan romlott el minden.

De talán még abban sem biztos, hogy
valaha is jó lett volna bármi.

SZABÓ ATTILA

Elfelejtett eszmék

Elfelejtett eszmék,
halálra ítélt hóhérok,
egyszer ezért, másszor azért sírok.
Nem vagyunk és nem is leszünk soha mártírok.

Ahhoz igaz szív kéne,
lélek, mi kincs, vagy legalább egy
eszme, de még az sincs. Mi csak éljük
monoton életünk, míg beléje nem fásulunk,

s ha egyszer egy igaz,
tiszt szívű jóemberrel
találkozunk: csak állunk szótlánul
s bambán bámulunk, nem értve, mit látunk.

Nem szeretem

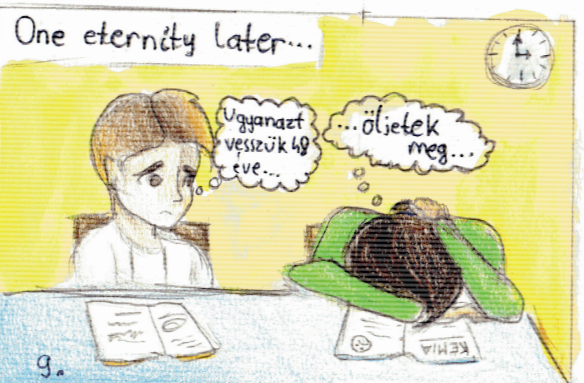
Nem szeretem a mosolyod,
 az aranyló napsugarat
 Nem szeretem a járásod,
 amely minden tekintetet magával ragad
 Nem szeretem a szemed,
 a lélekbe hatoló pillantásod
 Nem szeretem a hangod,
 édesen csengő szopránod
 Nem szeretem titkaid,
 mert megosztod őket velem
 Nem szeretem a reményt
 ami ilyenkor ébred bennem
 De egyszer majd talán
 sikerül téged elfelejtenem.

LÁSZLÓ LUCA

Minden

Kibirhatatlan őszi eső mossa le emberségem legfelszínesebb rétegét, festék csorog az arcomról, beszínezve fehér blúzomat. Hajam, amivel reggel fél órát dolgoztam, hogy lágy hullámokban omoljon vállamra, mint a reklámokban, most egyenesen tapad a fejemre. Átázott kardigánom húzza a vállam, ledobom a legközelebbi padra, úgymint utáltam, cipőim feltörték a sarkamat, őket a kezembe fogom. Meztláb lépdelek át a pocsolókon, szinte egyedül az utcán. Egy negyed óra múlva érek el a házhoz, amelyben lakom. A lakásom a harmadik emeleten van, de igazából még az se az enyém. Szinte alig van saját holmim. Amikor a zár kinyílik, szinte beeseek az ajtón, mint egy támaszt vesztett seprűnyél. Még a reggeli kávé illata kavargó. Keret nélküli tükörrel találok szemben magam, a lámpa fényében megcsillan rajta a por, mintha csillagok lennének. Én nem vagyok szép látvány. Szememtől fekete csíkok húzódnak állcsontomig, a szám egy piros folt. A blúz és a szoknya rám tapad, szinte fojtogat, mint a mandarin héját, lehámozom magamról, egy kendőben pedig megtörölöm arcomat. Zavar az a csipkés fehérnemű, ami rajtam van, még az előző barátom miatt vettem, aki aztán otthagytott, szóval azt is leveszem. Meztelenül állok a tükör előtt, de még mindig túl sok minden van rajtam. Kitépem festett szőke hajamat, gyűlölöm minden szálát, hisz mindegyik a magazinok által hirdetett ideál lelkes követője. Kitépem hosszú szempilláimat, amik miatt csillagszeműnek neveztek. Elvileg kedvességnek szánták. Kibújok a bőrömből is. Nyáron órákat pazaroltam arra, hogy karamellszínű legyen és mínek? Mehettek volna úszni, várost nézni, ehelyett ott süttettem magam a homokban, mint mindenki más. Ledörzsölöm a maradék zsírt, ami ellen annyit küzdöttem. A vörösen csillogó izmok is zavarnak, mert heti 3 óra kondi eredménye mind. Időpazarlás volt. Sose akartam ilyen vékony és izmos lenni, de ilyennek kellett lennem elvileg. Minden reklám, minden egyes magazinoldal, minden hamis barátnő ezt mondta. Lefejtem csontjaimról az összeset, a többi felesleges dolog mellé ejtem. Arrébb dobom befásult szívemet, cigarettafüsttel feketére festett tüdőmet. Mindent kihajítok. Elégedetten szemlélem a kialakult képet. Az elém táruuló fehér csontok tényleg mindegyike én vagyok. Én növesztettem, néha én törtem el őket, majd hordtam gipszet miattuk. Csak a lényeg maradt és ez a letisztultság elkápráztat. Megnyugodva fekszem le aludni. Másnap kisimultan sétálok az utcán. Az embereket összezavarja és felkavarja kendőzetlen valóságom. Pár sötét kirakaton megsemmisítek visszaverődő képemet. Még mindig nem hajítottam ki mindent, amit kellett, gerincem görbülete napi 9 óra utáni munka eredménye. Miért ne szabdulnék meg csontjaim börtönétől? Kiszállok belőle. Szellemként járom az utcákat. Nincs semmim. Csak figyelem az embereket és a felesleget, amit cipelnek. Az érzelmeiket, a pénzt, a célokat. Nekem már egyik sincs. Nem kell.

ÍGY ÍRTOK TI

- ” Ez egy gonosz oxigénatom. Össze van húzva a szemöldöke. ”**
” Kémiából az már nagyon biológia. ”
 Sebő Péter Horváth Kálmán
- ” Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. ”**
 Klobusovszki István
- ” Mondom én, aki nagy halogató vagyok. ”**
 Basa István Klobusovszki István
- ” Bauxitból nem csinálunk főzeléket. Még az apis menzán sem. ”**
 Csiszár Gábor
- Hogy melyik csoport nehezebb? Általában az egyik a kettőből. ”**
 Bakos Enikő
- ” A jó öreg Pista bácsit nem lehet olyan könnyen átverni. ”**
 Klobusovszki István
- ” Csinos Pocahontas tinderen, átugrok Amerikába szaporodni. ”**
 Csiszár Gábor
- ” Jönni viking, felgyújt kukorica, kukorica lenni pattogatott. ”**
 Kollár Artúr
- ” Jobb esetben már a csata közben megtörtént az amputáció. ”**
 Kollár Artúr
- ” 6×10²³ darab berillium atom megy a sivatagban, és szeretne George Clooneyvá válni. ”**
 Horváth Kálmán
- ” Aki ezt elrontja, egyest kap év végén. Vagy megbuktatom... ”**
 Villányi Attila
- ” A tojásrántotta-készítés CSAK egy irreverzibilis fehérjedenaturáció ”**
 Sebő Péter
- ” Aki az én Móricka-rajzomat nem érti... ”**
 Sebő Péter
- ” VÚP - Vadi Új Példa. ”**
 Pirity Tamás
- ” Rumot senki sem érzett... ez természetesen pozitív ”**
 Sebő Péter
- ” A pálinka nem édesség, alkoholisták állatkáim ”**
 Csiszár Gábor
- ” Nálam nincsenek piros pontok. De amúgy tíz piros pont egy zöld pont, tíz zöld pont egy fekete pont, tíz fekete pont egy piros pont. ”**
 Villányi Attila
- ” Matekleves... Igen, a kígyók kígyóznak, többismeretlenes meg a glükózosok is kígyóznak. ”**
 Mórocz Zoltán Sebő Péter
- ” Gyémántot égetünk. Bár nem tudom, minek... ”**
 Villányi Attila
- ” Ne bántsátok a vasutat, anyukám vasutas volt. ”**
 Pirity Tamás
- ” Ha sokáig mondogatjuk, hogy nehézségi erő, megidézzük a súlyt. ”**
 Basa István
- ” Forró vérű emlézők. ”**
 Basa István
- ” Forró vérű, grrrr... ”**
 Csiszár Gábor
- ” Magyarország igazi dinoszaurusz-nagyhatalom. ”**
 Gál Ildikó
- ” Sárga csíkos pizsamából Hasonlít az apjára. Ez nem meglepő, ha az anyja becsületes ember. ”**
 Klobusovszki István
- ” Hívhatod bárminek, akár „de utálok ezt az ofót, hogy nem enged haza órától” órának is. ”**
 Bakos Enikő
- ” Én is szoktam időnként vadállattá változni. ”**
 Klobusovszki István

RICHTER GEDEON

Főszerkesztő **Kert Melinda**

Felelős kiadó **Salga Imre**

Tanári főszerkesztő **Szilágyi Barnabás**

Tördelés és borító **Visnyai Zoltán**

Lektorok **Szilágyi Barnabás** | **Kert Melinda**

Szerzők:

Bagu Bálint | **Budavári Tünde** | **Cziprisz Barbara** | **Csegzi Márta**

Csere Zsanett | **Flakstad Anton** | **Kert Melinda** | **László Luca** | **Mohamed Amina**

Nyáry Borbála | **Szabó Attila** | **Székely Veronika** | **Varga Flóra**

FÉLELMÉ
EK FÉLELI
MEK FÉLE
EK FÉ

